

Njegova pesem je bila tako očarljiva, da je vsak postal in si vzel čas za poslušanje. Celo revni ribič, ki mu je po glavi rojilo nešteto skrbi, mu je vsakič prisluhnil in ob njegovi pesmi zavzdihnil: »Oh, kako lepo!« (H. C. Andersen, Cesarjev slavček)

Dne 28. 4. 2014, ob hrvaški obali – Naneslo je, da me je pot pripeljala pod mogočen hrast. Na njem je neutrudno prepeval slavec. Prav tisti, ki je v Andersenovi pravljici ozdravil že smrti prepuščenega cesarja. Zraven hrasta je stal zanikrn lokal. Takšen, v katerega poleti zahajajo prepoteni turisti, ki si zdolgočaseni od celodnevne poležavanja na plaži privoščijo hladen napitek. In v lokalu je bil neki mož, ki mu ne vem imena, hitel je s popraviljem tistega, kar je zima zdelala od prejšnjega leta. No, mož se ni dal premotiti s slavčjo pesmijo, pač pa je očitno nezanimiv ščebet preglasil z ropotom, podobnim silovitemu metronomskemu udrihanju po nekem glasbilu ter s kančkom na silo zložene melodije. Vprašam se, ali je v ščebetanju z bližnjega hrasta sploh prepoznal slavčevo blagozvočnost. Vsekakor mu je bilo zanjo malo mar. Saj veste, tista mala perjad, ki poleti prav nemarno stika po mizah za nastavljenimi prigrizki, ki mamijo že poprej omenjene turiste k preudarnemu razsipništvu!?

O lepotah cesarske palače in o slavcu, ki je žvrgolel na obali, so učeni moške v knjigah zapisali, da je slavec najlepši med vsemi. Knjige so prehajale iz rok v roke in nekoč je eno dobil tudi cesar. »V mojem cesarstvu živi slavec, ki velja za mojo največjo dragocenost, a zanj nisem še nikoli slišal, kaj šele, da bi ga videl in prisluhnil njegovemu petju?« se je čudil. »Ne verjemite vsemu, kar je zapisano v knjigah,« so ga tolažili svetovalci, ki za slavca prav tako še niso slišali. (H. C. Andersen, Cesarjev slavček)

Dne 4. 6. 2014, Ljubljana – »Ja kaj naj rečem lastniku gozda, ki bo ob prihodek, ker ne bo mogel sekati zaradi kozače, ki se je naseli-

foto: Petra Vrh Vrezec

la prav v njegov gozd? Saj ne rečem, da ni ponosen, da ima v gozdu tako imenitno ptico, pa vendarle, zaradi tega res ne more biti drugorazredni državljan. Saj imamo po ustavi vsi enake pravice!« sem slišal od nekoga, ki se je primoran profesionalno ubadati z neljubim razlaganjem ljudem, željnih zaslužka, zakaj se je ravno njim zgodila Natura 2000, sosedu pa ne. Kaj naj rečem? Da naj gre v gozd in namesto žagi prisluhne donečemu kozačinemu hukanju, bo najbrž zvenelo malce trapasto.

»Naj oba slavca, pravi in umetni, zapojeta skupaj!« je nekdo predlagal. Res so poskusili, a se ni najbolje obneslo. »Umetni ptič ne more biti kriv,« je rekel dvorni mojster petja. »Drži se svoje melodije, vsaka nota je na svojem mestu, nikoli se ne zmoti, saj ga poganja prvovrstna mehanika!« S pravim slavčkom se ni nihče ubadal, saj je bil vendar na dvoru veliko lepši ptič, iz zlata in srebra in posut z diamanti! (H. C. Andersen, Cesarjev slavček)

Dne 6. 6. 2014, med Ljubljano in Poljčanami – Peljemo se v avtu in poslušamo znane napeve. Pa štiri-letna hčerka vpraša: »Oči, kdo je ta stric, ki poje?« »Ivan Rebhoff,« odvrnem. »A ga bom lahko šla kdaj poslušat?« »Ne, je že umrl, preden si se rodila,« je bil odgovor malce nespodbuden. Tišina. Čas za razmislek. Kako nespodbudno bo šele, če bo naslednjic želela videti južno postovko, zlatovranko, tenkokljunega škurha, ali pa bo morda tudi že za kaj drugega prepozno? Odpeljali smo se dalje, vsak s svojimi mislimi.

Tedaj se je od okna zaslišala čudovita pesem. Slavček, drobni rjavi ptiček je slišal o cesarjevi bolezni in priletel na obisk. Zapel je svojo prelepo pesem in cesarju je kri hitreje stekla po žilah. V njegova blede lica se je počasi začela vračati barva in celo Smrt je prisluhnila slavčku. (H. C. Andersen, Cesarjev slavček)

Al Vrezec